

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **H. M. Q. N.**
zastoupený zákonnou zástupkyní H. T. T.
dále zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2017, č. j. MV-14948-5/SO-2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 12. 12. 2016, č. j. OAM-13080-13/TP-2016, jímž Ministerstvo vnitra dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 5. 2017 [dále též „zákon o pobytu cizinců“], zamítlo žádost žalobce dle § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona o vydání povolení

k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny, kterou podal u Zastupitelského úřadu v Hanoji. Důvodem zamítnutí žádosti žalobce bylo nepředložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území [§ 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců].

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce předně namítal, že správní orgány provedly nesprávný výpočet příjmů a nákladů na bydlení, pokud mezi společně posuzované osoby (žalobce a jeho otce) zahrnuly i jeho matku žijící ve Vietnamu, která neměla ke dni rozhodnutí správních orgánů povolený pobyt na území České republiky. Žalovaná byla oprávněna posuzovat příjmy a náklady na bydlení pouze u společně posuzovaných osob, které pobývají ke dni rozhodnutí o žádosti na území České republiky, nikoliv osob, kterým bude v budoucnosti pobyt hypoteticky povolen.
3. Co se týče dokladu o zajištění ubytování na území, Ministerstvo vnitra sice vyzvalo žalobce k odstranění vad žádosti, ve výzvě však nebyla žádná zmínka o povinnosti odůvodňovat uvedené náklady na bydlení. Pokud byl doklad opatřen úředně ověřeným podpisem, bylo zřejmé, že ubytovatel je seznámen s obsahem dokumentu a podpisem potvrzuje svůj souhlas s jeho obsahem. Správní orgán posuzuje pouze to, zda důkazní prostředky jsou věrohodné, ale není oprávněn posuzovat, zda samotná výše nákladů na bydlení, která z těchto důkazních prostředků vyplývá, je pro něj věrohodná. Jestli správní orgány argumentovaly, že je poskytování ubytování osobou s rodinou zjevně nespřízněnou zcela zdarma nevěrohodné, tak takto činí v rozporu se zákonem, neboť tento jim neukládá posuzovat či hodnotit obsah nájemní smlouvy, byť bezúplatné. Tím porušil zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí.
4. Žalobce i přes doložení požadovaných dokladů z opatrnosti požádal správní orgán, aby mu v případě shledání vad v těchto dokladech sdělil, o jaké vady či nedostatky se jedná, aby byly co nejlépe odstraněny. Ministerstvo vnitra však na tuto žádost o vstřícnost a součinnost nereagovalo. Takové jednání je porušením zásad správního řízení dle § 3 až 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, na které nereagovala ani žalovaná v napadeném rozhodnutí. Ministerstvo vnitra také nevysvětlilo své úvahy, proč skutečnost, že text prohlášení se částečně skládal z tištěného a částečně ručně psaného textu, způsobovala nevěrohodnost tohoto důkazu ve vztahu k nákladům na ubytování. Nepřezkoumatelností trpí i napadené rozhodnutí žalované, pokud neuvádí, z čeho dovozuje, že náklady na bydlení byly do prohlášení dopisovány dodatečně (až po podpisu ubytovatelem).
5. Ministerstvo vnitra žalobci poskytlo možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, avšak jeho právnímu zástupci z nich nebylo zřejmé, z jakých důvodů žádosti nebude vyhověno. Jestliže správní orgán postupuje dle § 36 odst. 3 správního řádu a účastníkovi řízení zároveň nesdělí, z jakého důvodu nehodlá žádosti zcela vyhovět, ten nemůže v plné míře uplatnit svá procesní práva tak, aby mohl rozhodnutí správního orgánu zvrátit. Pokud se úvahy správního orgánu účastník řízení dozví až z rozhodnutí, omezuje možnost jeho reakce dle § 82 odst. 4 správního řádu. Takový postup Ministerstva vnitra je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména se zásadou povinnosti správního orgánu umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Současně ministerstvo porušilo zásadu, že veřejná správa je službou veřejnosti a každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu má povinnost vycházet dotčeným osobám vstříc. Rovněž byla porušena i zásada rovnosti.

6. Žalobce by měl mít stejné možnosti jako účastník řízení s velkým počtem účastníků dle § 144 odst. 3 správního řádu. Ukládá-li tato norma povinnost správního orgánu seznámit účastníky řízení s konceptem výrokové části a odůvodnění rozhodnutí s poučením, jakým způsobem lze proti konceptu podávat námitky a navrhopvat doplnění řízení, je zcela evidentní, že takovou možnost, je povinen poskytnout i tehdy, je-li účastník řízení účastníkem jediným. V opačném případě by se dostávalo účastníkům řízení v řízeních s velkým počtem účastníků výhod, které žalobce nemá, a tím by došlo k nerovnosti účastníků řízení. V případě, že by žalobce byl správním orgánem seznámen s důvody zamítnutí jeho žádosti, obratem by na to mohl reagovat a s vysokou mírou pravděpodobnosti by zamítnutí žádosti odvrátil.
7. Vzhledem k tomu, že žalobce až do doručení rozhodnutí Ministerstva vnitra nevěděl, že náklady za bydlení nebudou považovány za věrohodně prokázané a z jakých důvodů, doložil nové důkazy k prokázání skutečných nákladů na bydlení až v odvolacím řízení. Žalobce přitom vycházel z toho, že na předložení těchto důkazů se koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu nevztahuje. Vzhledem k nesplnění poučovací povinnosti Ministerstvem vnitra byl žalobce oprávněn předložit všechny výše uvedené doklady v průběhu odvolacího řízení. Žalovaná proto postupovala v rozporu se zákonem, pokud k těmto důkazům z důvodů dle § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlížela.
8. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 6. 2017 žalovaná uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Dále odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v kterém se ke shodným námitkám žalobce již dostatečně a podrobně vyjádřila. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
11. V projednávané věci panuje spor o tom, zda žalobce v řízení o žádosti o vydání pobytového povolení splnil zákonnou povinnost předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území České republiky. V této souvislosti je zde spor i o správné vymezení osob společně posuzovaných se žalobcem a o tom, zda žalobce věrohodně prokázal částku skutečných odůvodněných nákladů na ubytování.
12. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel z následujících skutečností, jak vyplynuly z obsahu správního spisu. Z výpisu Cizineckého informačního systému soud zjistil, že žalobce v době podání žádosti o trvalý pobyt nedisponoval pobytoým oprávněním. Otec žalobce měl na území České republiky povolen trvalý pobyt, matka žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území požádala dne 25. 6. 2015 u Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji. Z úřední činnosti soud dále zjistil, že správní orgány zamítly žádost žalobcovy matky o povolení k dlouhodobému pobytu, její odvolání proti rozhodnutí ministerstva žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 12. 4. 2017, č. j. MV-13655-5/SO-2017. K podané žalobě však zdejší

soud rozsudkem ze dne 21. 2. 2019, č. j. 30 A 81/2017-37, toto rozhodnutí zrušil, neboť žalovaná nezohlednila doplnění odvolání žalobkyně a nevypořádala se a nevyhodnotila vliv těchto nových skutečností na rozhodnutí ve věci samé. O kasační stížnosti žalované vedené pod sp. zn. 7 Azs 97/2019 Nejvyšší správní soud dosud nerozhodl.

13. Co se týče konkrétní žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, žádost podala jeho jménem matka dne 25. 6. 2015 u Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji. Jelikož zákonem stanovené náležitosti žádosti trpěly vadami, Ministerstvo vnitra žalobce vyzvalo přípisem ze dne 22. 8. 2016, č. j. OAM-13080-4/TP-2016, k jejich odstranění, a to i s podrobným popisem, jakým způsobem tak má učinit. Žalobce podáním ze dne 30. 9. 2016 žádost doplnil o svůj rodný list s úředním překladem do českého jazyka, fotografie, souhlas matky s podáním žádosti a vycestováním z Vietnamu s úředním překladem do českého jazyka, doklad o zajištění ubytování s úředně ověřeným podpisem vlastníka nemovitosti ze dne 15. 9. 2016, pracovní smlouvu a výplatní pásky otce a příslib zaměstnání matky na území České republiky s uvedenou výší základní měsíční mzdy 10 500 Kč. Dne 24. 10. 2016 bylo žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručeno *Vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim* dle § 36 odst. 3 správního řádu. Toho zástupce žalobce využil a dne 4. 11. 2016 se dostavil na příslušné pracoviště Ministerstva vnitra. Dle protokolu se k podkladům měl vyjádřit do 15 dnů, tak však neučinil. Dne 12. 12. 2016 Ministerstvo vnitra rozhodnutím žalobcovu žádost zamítlo.
14. Pokud jde o jednotlivé žalobní body, soud v první řadě na základě výše uvedené rekapitulace neshledal důvodnou námitku žalobce, že Ministerstvo vnitra v dané věci nesprávně do výpočtu příjmů žalobce a společně s ním posuzovaných osob ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zahrnulo kromě otce žijícího na území České republiky i matku, která v době rozhodování žila v zemi původu. Jak je zřejmé ze správního spisu i souvisejících řízení, žalobce i jeho matka podali žádost o pobytové oprávnění u Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji téhož dne, oba v době rozhodování žili ve Vietnamu a oba podali žádost za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. Lze tak jednoznačně dovodit jejich společný záměr, který nebyl ve správním a ani v soudním řízení zpochybňován, a to uskutečnit v budoucnu společné soužití s otcem na území České republiky. Touto optikou je dle soudu nutno nahlížet i na otázku zákonnosti postupu Ministerstva vnitra, pokud při výpočtu příjmů žalobce a společně s ním posuzovaných osob dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců mezi tyto osoby zahrnulo i jeho matku. Skutečnost, že matka žalobce podala ve stejný den žádost o povolení k pobytovému oprávnění jako žalobce, byla správním orgánům z úřední činnosti známa v době, kdy ve věci rozhodovaly. Správní orgány proto postupovaly správně, pokud k této skutečnosti přihlédly a v rámci rozhodování ji zohlednily tím, že matku žalobce započítaly mezi společně žijící osoby (i když si lze ideálně představit, že o těchto žádostech správní orgány mohly vést společné řízení). Úmysl společného soužití žalobce s otcem a zároveň s matkou, na území České republiky, rovněž vyplývá z dokladu (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 15. 9. 2016, popř. ze dne 18. 1. 2017, a také příslibu zaměstnání matky žalobce ze dne 9. 9. 2016. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, pokud do výpočtu příjmů žalobce a společně s ním posuzovaných osob zahrnuly i jeho matku, jelikož záměrem žalobce bylo žít v České republice jak se svým otcem, tak se svou matkou.

15. Co se týče prokazování věrohodnosti výše nákladů na ubytování, žalobce namítl, že z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, na základě čeho dospěly k závěru, že předložený doklad o ubytování není věrohodný. S tímto tvrzením se soud neztotožnil. Správní orgány se s tímto dokladem přezkoumatelně a srozumitelně vypořádaly a uvedly, proč k němu nebylo možno přihlédnout (viz str. 4 osmý odstavec rozhodnutí Ministerstva vnitra a str. 4 rozhodnutí žalované). Žalobce i přes upozornění ve výzvě ze dne 22. 8. 2016 správním orgánům předložil doklad o zajištění ubytování na území s částkou skutečných nákladů na bydlení ve výši 0 Kč měsíčně (následně přeškrtnuto a připsáno ZDARMA) vepsanou do textu rukou. Ministerstvo vnitra navíc žalobce ve výzvě k odstranění vad žádosti (str. 3 výzvy) poučilo o tom, že skutečné náklady na bydlení tvoří *„nájemné nebo jiná částka placená za poskytnutí ubytování a dále náklady za plyn, elektřinu, vodné, stočné, odvoz odpadu a centrální vytápění nebo za pevná paliva, pokud tyto náklady za plnění poskytovaná v souvislosti s užíváním bytu nebo jiného prostoru určeného k bydlení nejsou zahrnuty do nájemného popř. do částky placené za poskytnutí ubytování“*. Dále uvedlo, že pokud žalobce věrohodně neprokáže částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob, bude výše nutného měsíčního příjmu, jakožto náležitosti žádosti, odvozena od částek, které jsou jako nejvyšší normativní náklady na bydlení dle počtu osob stanoveny v nařízení vlády č. 395/2015 Sb., tj. od částek uvedených v tabulce § 2 písm. a) ve sloupci „Praha“ tohoto nařízení. Dle § 70 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je cizinec k žádosti povinen přiložit pouze doklad o zajištění ubytování na území, nikoli doklad prokazující náklady, které cizinec na bydlení vynakládá, tzn. nájemné a platby za plyn, elektřinu, vodu atd. Nepředložení dokladu potvrzujícího výši skutečných nákladů na bydlení cizince proto nepředstavuje vadu žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu, k jejímuž odstranění by byl správní orgán povinen cizince vyzývat. Pokud tedy Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že žalobce skutečnou výši svých nákladů na bydlení správnímu orgánu neprokázal ani netvrdil, postupovalo zákonně, pokud vycházelo z částky nejvyšších normativních nákladů na ubytování pro všechny tři posuzované osoby, tj. žalobce, jeho otce i matku.
16. Nadto nutno upozornit na závěr vyslovený žalovanou, že částka nákladů na ubytování je v daném případě irelevantní, jelikož doložený čistý měsíční příjem žalobce a osob společně s ním posuzovaných nepokrývá ani součet částek životních minim žalobce, jeho otce a matky. Žalobce by tedy nesplňoval požadavky na výši měsíčního příjmu ani v případě, pokud by Ministerstvo vnitra akceptovalo výši skutečných nákladů na ubytování uvedenou formou čestného prohlášení, tedy počítalo-li by s tím, že celé rodině bude poskytováno ubytování zdarma. Z tohoto důvodu na zákonnosti rozhodnutí nic nezměnila ani nová skutečnost (doklad o zajištění bezúplatného ubytování ze dne 18. 7. 2017) uplatněná žalobcem v odvolacím řízení, k níž žalovaná přihlédla. Soud v tomto ohledu považuje argumentaci správních orgánů za dostatečnou.
17. Co se týká poučovací povinnosti správních orgánů, soud podotýká, že správní orgány nejsou povinny opakovaně poučovat žadatele do doby, než budou mít k dispozici všechny podklady potřebné pro kladné vyřízení žádosti. Poučovací povinnost správního orgánu také nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit (k tomu viz blíže např. rozsudek ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214, č. 2235/2011 Sb. NSS). Nadto lze dodat, že ani zákonné postupy správních orgánů žalobce nezbavují břemene tvrzení a důkazního břemene, tedy povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52

správního řádu), mají-li z nich správní orgány vycházet. Současně je vhodné zdůraznit, že v projednávané věci je přezkoumáváno správní řízení, které je zahajováno na základě návrhu. Větší iniciativa a úsilí o kladné vyřízení věci se v případě řízení o žádosti očekává na straně žadatele, jenž o něco usiluje, včetně bedlivého přístupu k tomu, aby předložil všechny požadované podklady (*cui bono*). Bylo proto na samotném žalobci, aby je aktivně a včas předložil. Vstřícnost a součinnost správních orgánů, jichž se žalobce domáhá, nemohou být založeny na tom, že správní orgány budou přehlížet či „záplatovat“ mezery a nedostatky ve skutkových zjištěních, které jsou důsledkem nečinnosti či neadekvátní součinnosti žadatele při shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí o jeho žádosti.

18. Soud dále neshledal ani námitku, že Ministerstvo vnitra nesplnilo poučovací povinnost o koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, a proto byl žalobce v odvolacím řízení oprávněn nově uplatňovat důkazy, k nimž měla žalovaná přihlížet. Lze zopakovat, že v projednávaném případě se jednalo o řízení zahájené na návrh žalobce, tedy o řízení o žádosti. Nejednalo se o řízení zahajované z moci úřední, ani v něm nebylo rozhodováno o uložení povinnosti či ve věci správního trestání. Z tohoto důvodu bylo rovněž na místě uplatnění koncentrační zásady v předmětném správním řízení. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 22. 8. 2016 poučen o tom, jaké konkrétní doklady má předložit, a jakou formou, aby mohla být jeho žádost věcně posouzena. Rovněž byl informován o tom, jaký následek nastane, pokud doklady ve stanovené lhůtě nepředloží. K doložení chybějících náležitostí mu byla poskytnuta dostatečná lhůta (35 dnů). V daném případě žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně ani přes tuto výzvu nedoložil všechny podstatné doklady o zajištění prostředků ke své žádosti. Postup správních orgánů se soudu proto jeví zcela dostatečný a nevede, ani při absenci poučení o koncentraci řízení, k prolomení § 82 odst. 4 správního řádu (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 8 Azs 152/2017-31, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2018, č. j. 45 A 76/2016-25).
19. Nad rámec lze uvést, že žalobce až v rámci odvolacího řízení doložil podklady dosud nepředložené, a to smlouvu o nájmu domu uzavřenou dne 22. 6. 2010, dodatek č. 1 ke smlouvě ze dne 22. 6. 2010 uzavřený dne 20. 3. 2013 a doklad (potvrzení) o zajištění ubytování s úředně ověřeným podpisem ze dne 18. 1. 2017. V případě posledně zmiňovaného dokladu žalovaná shledala, že se jedná o novou skutečnost, kterou žalobce vzhledem k datu vydání nemohl uplatnit dříve, a proto k ní přihlédla. Zcela dostatečně však odůvodnila, proč tato skutečnost neměla vliv na zákonnost rozhodnutí Ministerstva vnitra (viz str. 4 druhý a třetí odstavec napadeného rozhodnutí). Žalovaná se vyjádřila i k dalším nově předloženým podkladům a odůvodnila, proč k nim naopak nepřihlédla (viz str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí).
20. Důvodnou soud neshledal ani námitku žalobce týkající se postupu správních orgánů dle § 36 odst. 3 správního řádu. Toto ustanovení umožňuje účastníkům řízení seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a případně se k nim vyjádřit a uplatnit svá stanoviska. Smyslem tohoto postupu tak zcela jistě není seznámit účastníka řízení s vlastním rozhodnutím správního orgánu a jeho důvody. Z rekapitulace správního spisu je přitom zřejmé, že žalobce byl výzvou řádně informován o tom, jaké skutečnosti a aktuální doklady jsou zapotřebí předložit konkrétně v jeho věci, aby bylo žádosti vyhověno. Nelze navíc přehlédnout, že žalobce byl již v průběhu správního řízení zastoupen advokátem, který je v oblasti cizineckého práva dostatečně erudován, a který mohl žalobci poskytnout

precizní návod pro splnění veškerých náležitostí žádosti. Přisvědčit pak nelze žalobci ani v námitce, že měl mít stejná práva jako účastník řízení s velkým počtem účastníků dle § 144 odst. 3 správního řádu. Danou úpravu nelze považovat za diskriminační ve vztahu k jiným řízením a je odůvodněna právě velkým počtem účastníků, jimž správní orgán logicky nemůže věnovat stejnou pozornost jako účastníkům v řízeních s běžným počtem účastníků. Postup Ministerstva vnitra v projednávané věci tak dle názoru soudu plně obстоjí a není v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů.

21. Soud neprováděl dokazování rozhodnutími správních orgánů ani dalšími listinami doloženými žalobcem, které zároveň již byly součástí správního spisu, neboť obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

V. Závěr a náklady řízení

22. Soud shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. prosince 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu